

Katarzyna Rusin

Arbasy, gm. Drohiczyn, woj.
białostockie, St. IX, AZP: 50-80/4

Informator Archeologiczny : badania 23, 41

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Okres lateński

Arbasy, gm. Drohiczyn,
woj. białostockie,
St. IX, AZP: 50- 80/4

Konserwator Zabytków Archeologicznych

Badania prowadziła mgr Katarzyna Rusin. Finansował WKZ w Białymstoku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko ciałopalne kultury przeworskiej. Późny okres przedrzymski/wczesny okres rzymski.

Stanowisko odkryto w 1987 r. Położone jest na cyplu terasy nadzalewowej starorzecza Bugu, częściowo zniszczonej przez intensywną eksploatację piasku.

Badania prowadzono w północnej, najbardziej zagrożonej zniszczeniem części stanowiska. Na przestrzeni 2/3 ara odkryto 11 ciałopalnych grobów jamowych i 1 grób popielnicowy.

Jamy grobowe w przekroju nieckowate zawierały dużą ilość przepalonych kości oraz fr. naczyń. W kilku grobach oprócz materiału ceramicznego znajdowały się przedmioty metalowe: tok oszczepu, sprzączka do pasa, okucie pasa. Grób popielnicowy zawierał: sztyło żelazne, brzytwę, 2 zapinki, przęślik oraz naczynie — przystawkę z żelaznym nożykiem w środku.

Materiał i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania będą kontynuowane.

Borucino, gm. Stężyca,
woj. gdańskie,
St. 1, AZP: 14-37

Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórski. Finansował WKZ w Gdańsku. Drugi sezon badań. Cmentarzisko płaskie kultury wschodniopomorskiej ze starszego okresu przedrzymskiego.

Wykopy założono na południe od terenu badań w poprzednim sezonie. Odsłonięto powierzchnię 287 m², na której odkryto 10 obiektów (nr 14-23): 3 groby (1 grób skrzynkowy 3-popielnicowy, 1 grób obwarowany 2-popielnicowy, 1 grób popielnicowy), 1 bruk stanowiący przypuszczalnie dno grobu oraz 6 jam.

Z grobów wydobyto ceramikę (popielnice i fragmenty naczyń, pokrywy wpuszczane i misy-pokrywy), fragmenty kołczyka (?) brązowego, przepalone kości ludzkie i węgiel drzewny.

W jamach natrafiono jedynie na niewielkie ilości węgla drzewnego.

Dokumentacja badań i materiał zabytkowy znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Przewidziana jest kontynuacja badań.

Gąski, gm. Gniewkowo woj. bydgoskie St. 18 patrz neolit

Hałki, gm. Bielsk Podlaski woj. białostockie St. I i IC patrz wczesne średniowiecze

Kallisty, gm. Świątki,
woj. olsztyńskie,
St. I, AZP: 21-58/1

Muzeum Warmii i Mazur w Olsztynie

Badania prowadził mgr Mirosław Hoffmann przy udziale mgr Izabeli Mellin. Finansowało Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków w Olsztynie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko płaskie z okresu lateńskiego i okresu wpływów rzymskich.

Cmentarzisko położone jest około 300 m na północny-zachód od miejscowości, na zachodniej krawędzi i stoku doliny Pasłki.

Stanowisko odkryto w 1976 r. podczas prac ziemnych związanych z budową chlewni. Zniszczono wówczas trzy ciałopalne groby popielnicowe, które wystąpiły w południowo-zachodniej partii cmentarzyska. Inwentarz dwóch z nich przekazany został muzeum w Olsztynie. Analiza formalna ceramiki naczyniowej pochodzącej z tych pochówków pozwoliła datować je na wczesny i środkowy okres lateński.

Podczas badań AZP (obszar 21-58) stwierdzono, że materiał zabytkowy koncentruje się głównie na powierzchni północnej partii stanowiska.

Wydużony po linii N-S wykop (10x6 m) założono w miejscu największego zagęszczenia zabytków ruchomych. Odkryto występujące luźno, w żółtym piasku nieliczne zabytki: dwie brązowe zapinki odmiany sambijskiej (pochodne od silnie profilowanych IV grupy Almgrena), dwa drobne fragmenty grzebienia (?) kościanego z brązowymi nitami, 29 fragmentów ręcznie lepianej ceramiki oraz 5 ułamków przepalonych kości.

Brak zachowanych in situ obiektów grobowych oraz nieuchwycenie w wykopie warstwy próchnicy ornej potwierdza uzyskaną w trakcie badań informację o zniwelowaniu centralnej i północnej partii cmentarzyska (ściągniętą spychaczem w 1987 r. ziemię o większości 1-1,5 m² wykorzystano do zrekultywowania położonej na skraju pola piasznic).